

Sygn. akt XI Ka 556/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Katarzyna Żmigrodzka - spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant: sekr. sąd. Daniel Dobosz

Przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2013r.

sprawy D. Z.

oskarżonego z art. 284 § 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 15 marca 2013 r. sygn. akt II K 1176/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 35 § 1 kk eliminuje stwierdzenie „wskazanej przez Sąd”;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **XI Ka 556/13**

UZASADNIENIE

D. Z. oskarżony został o to, że: w dniu 06 maja 2012 r. w B. w rejonie parkingu przy ul. (...) woj. (...) dokonał przywłaszczenia znalezionej telefonu komórkowego marki S. (...) o nr (...) o wartości 300 zł pochodzącego z kradzieży dokonanej w dniu 05 maja 2012 r. w B. na szkodę D. K. tj. o czyn z **art. 284 § 3 k.k.**

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem z dnia 15 marca 2013r. oskarżonego D. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 284 § 3 kk skazał go i na tożsamej podstawie wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności; na podstawie art. 35 § 1 kk zobowiązał go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył D. Z. okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie tj. jego zatrzymanie dokonane w dniu 06 listopada 2012 roku, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności; zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Na podstawie art. 425 kpk i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Powołując art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 i 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zrzucił:

- obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 34 § 1 pkt 2 kk i art. 35 § 1 kk przez orzeczenie, że zastosowana w stosunku do oskarżonego D. Z. kara czterech miesięcy ograniczenia wolności ma polegać na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk polegającą na rozpoznaniu sprawy przeciwko oskarżonemu D. Z. na posiedzeniu i uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie D. Z. bez przeprowadzenia rozprawy oraz wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem pomimo, iż przewidywał on orzeczenie kary ograniczenia wolności wykonywanej w trybie, który nie jest przewidziany w ustawie.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego D. Z.- w całości i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest tylko częściowo zasadna, dlatego też wywiedzione w niej żądanie uchylenia zaskarżonego orzeczenia uznać należy za zbyt daleko idące. Zdaniem Sądu Odwoławczego, bowiem wystarczające i możliwe w świetle obowiązujących przepisów oraz okoliczności niniejszej sprawy będzie dokonanie zmiany tego wyroku.

Na wstępie stwierdzić należy, że wina oskarżonego nie jest w sprawie kwestionowana i nie budzi wątpliwości. Wyrok znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu- art. 410 kpk, zaś ocena tego materiału dowodowego przez Sąd I instancji została dokonana z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 4, 5 i 7 kpk, a więc nie ma podstaw do jej podważenia i kwestionowania wyroku w tym zakresie. Również kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jest prawidłowa. Nie ma także podstaw do podważenia orzeczenia Sądu I instancji w zakresie wymiaru kary ograniczenia wolności. W sprawie nie występują także okoliczności, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonego wyroku, o jakich mowa w art. 439 § 1 kpk i art. 440 kpk bądź konieczność zmiany kwalifikacji prawnej na podstawie art. 455 kpk.

Przechodząc do apelacji, stwierdzić należy, iż pierwszy ze stawianych w niej zarzutów nie jest trafny. Zarzut bowiem obrazy prawa materialnego może być skutecznie postawiony jedynie w sytuacji, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego normy bezwzględnie obowiązującej sąd do określonego rozstrzygnięcia lub zastosowano przepis mimo zakazu określonego rozstrzygnięcia. Obrazy takiej nie stanowi korzystanie przez sąd z przysługującej mu możliwości określonego postąpienia (zob. wyrok SN z 21 czerwca 1978r., I Kr 124/78, OSNPG 3/1979, poz. 51, wyrok SN z 6 grudnia 1999 r. VKKN 419/99, Prok. I PR. 2000, nr 5, poz. 13). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy słusznie zastosował przepis art. 35 § 1 k.k. określający w jakim wymiarze godzin w stosunku miesięcznym może być orzeczona kara ograniczenia wolności i zgodnie z wnioskiem prokuratora orzekł taką karę w wymiarze przewidzianym przez wskazany przepis, a mianowicie 20 godzin. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 34 § 1 pkt 2 k.k. Przepis ten bowiem określa obowiązki skazanego w czasie odbywania kary ograniczenia wolności, a wszak taka kara została orzeczona.

Słusznie natomiast podnosi skarżący, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania a mianowicie art.335 § 1 kpk i art. 343 § 7 kpk, która miała wpływ na jego treść.

W sprawie niniejszej zgodnie z art. 335 § 1 kpk prokurator umieścił w akcie oskarżenia wnioski o wydanie bez przeprowadzenia rozprawy wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary czterech miesięcy

ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne **wskazanej przez Sąd** w wymiarze 20 godzin (k 85).

Wymiar kary został uzgodniony z oskarżonym (k 67-68), a Sąd Rejonowy uwzględnił w dosłownym brzmieniu wniosek prokuratora. Rzecz jednak w tym, że tak sformułowany wniosek nie uwzględniał treści przepisów obowiązujących po zmianach wprowadzonych od dnia 8 czerwca 2010 roku, zgodnie z którymi to sąd wskazuje rodzaj pracy, jaką ma wykonać skazany, ale kurator na etapie postępowania wykonawczego.

W takiej sytuacji nie zmieniając ustaleń faktycznych, ani wymiaru kary zaproponowanej i orzeczonej wobec D. Z., zaskarżony wyrok należało zmienić poprzez wyeliminowanie z orzeczenia wydanego na podstawie art. 35 § 1 k.k. sformułowania „wskazanej przez Sąd”.

Dodać należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy wskazał na powyższe uchybienie.

Z przytoczonych wyżej względów zaskarżony wyrok – poza wskazaną zmianą-w pozostałej części, należało na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego uzasadnia treść art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk (zasada słuszności).